

Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Brescia — δεύτερο πολιτικό τμήμα — με διατάξεις της 21ης Ιανουαρίου 2002 στο πλαίσιο των υποθέσεων Società Dolomite Italiana- SDI Spa (C-88/02), Dolomite Franchi Spa (C-89/02) κατά Ministero delle Finanze και με διατάξεις της 8ης Οκτωβρίου 2001 στο πλαίσιο των υποθέσεων Ugine Srl (C-95/02), TOMAR Srl (C-96/02), Rezzola Scavi Srl (C-97/02) και Villa Gemma SpA (C-98/02) κατά Ministero delle Finanze

(Υποθέσεις C-88/02, C-89/02, C-95/02, C-96/02 έως C-98/02)

(2002/C 131/08)

Με διατάξεις της 21ης Ιανουαρίου 2002, που περιήλθαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Μαρτίου 2002, και με διατάξεις της 8ης Οκτωβρίου 2001, που περιήλθαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Μαρτίου 2002, το Tribunale di Brescia — δεύτερο πολιτικό τμήμα — υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο των υποθέσεων Società Dolomite Italiana- SDI Spa (C-88/02), Dolomite Franchi Spa (C-89/02) κατά Ministero delle Finanze, και Ugine Srl (C-95/02), TOMAR Srl (C-96/02), Rezzola Scavi Srl (C-97/02) και Villa Gemma SpA (C-98/02) κατά Ministero delle Finanze, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Ερωτάται αν συμφωνεί προς το κοινοτικό δίκαιο, και ειδικότερα προς την οδηγία 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου⁽¹⁾, της 17ης Ιουλίου 1969, άρθρα 10 και 12, η κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, του ιταλικού νόμου 448 της 23ης Δεκεμβρίου 1998 (GURI αριθ. 302 της 29ης Δεκεμβρίου 1998, supplemento ordinario) πρόβλεψη, σύμφωνα με την οποία οφείλεται, ετησίως και κατ' αποκοπήν, ανταποδοτικό τέλος υπέρ του Δημοσίου για την καταχώριση «των λοιπών εταιρικών πράξεων» κατά το διάστημα των ετών 1985 έως 1992, τέλος ύψους 750 000 ιταλικών λιρών για τις ανώνυμες εταιρίες και τις ετερόρρυθμες εταιρίες κατά μετοχές, και ύψους 400 000 λιρών για τις εταιρίες περιορισμένης ευθύνης.
2. Ερωτάται αν συμφωνεί προς το κοινοτικό δίκαιο η πρόβλεψη του άρθρου 11, παράγραφος 3, του προαναφερθέντος νόμου 448/98, σύμφωνα με την οποία οι τόκοι επί των επιστρεπτέων ποσών που είχαν καταβληθεί αχρεωστήτως κατά την παράγραφο 1, υπολογίζονται βάσει του νομίμου επιτοκίου που ίσχυε κατά τον χρόνο που τέθηκε σε εφαρμογή ο νόμος (2,5 % ετησίως) και όχι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 5, το οποίο αναπέμπει στο άρθρο 1 του νόμου 29 της 26ης Ιανουαρίου 1961, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 9/001, σ. 20.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση C-104/02)

(2002/C 131/09)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Günter Wilms, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντίκλητο τον Luis Escobar Guerrero, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Centre Wagner, C 254 Kirchberg, Λουξεμβούργο, άσκησε στις 20 Μαρτίου 2002 προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, καθυστερώντας υπερβολικά την καταβολή ιδίων πόρων στην Κοινότητα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1214/92⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 1992, για τις διατάξεις εφαρμογής και τα μέτρα απλουστεύσεως του καθεστώτος κοινοτικής διαμετακομίσεως και το άρθρο 379 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93⁽²⁾ της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92⁽³⁾ του Συμβουλίου, για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89⁽⁴⁾ του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.
- 2) να υποχρεώσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, κατά το άρθρο 11 του κανονισμού 1552/89, για το χρονικό διάστημα μέχρι τις 31 Μαΐου 2000, και κατά το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000⁽⁵⁾, για το χρονικό διάστημα από 31ης Μαΐου 2000, να καταβάλει στον προϋπολογισμό της Κοινότητας τους λόγω της καθυστερημένης καταβολής οφειλομένους τόκους.
- 3) να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 49 του κανονισμού 1214/92 και το άρθρο 379 του κανονισμού 2454/93 θέτουν σαφή και δεσμευτική ανώτατη προθεσμία, εντός της οποίας οι τελωνειακές αρχές των κρατών μελών πρέπει να προβούν στην εκ των υστέρων εισπραξή. Εν προκειμένω δεν πρόκειται για ενδεικτική διαδικαστική προθεσμία. Μια τέτοια προθεσμία θα την είχε δηλώσει ο νομοθέτης με λέξεις χωρίς δεσμευτική έννοια. Οι προθέσεις του νομοθέτη και η σαφής έννοια του νόμου οδηγούν αποκλειστικά στο συμπέρασμα ότι με τα άρθρα 49 του κανονισμού 1214/92 και 379 του κανονισμού 2454/93 δεν τίθεται απλώς δεοντολογικός κανόνας αλλά καθορίζεται μια υποχρέωση. Το αργότερο μετά την παρέλευση 14 μηνών πρέπει να πραγματοποιηθεί η εισπραξή. Επειδή κατά το χρονικό